

A Fővárosi Törvényszék a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) és a dr. Karcagi-Mészáros Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Göbölös Gábor (9024 Győr, Bartók Béla u. 1.) I. rendű, a Horváth Tanoda Oktató és Vizsgaközpont Kft. (9330 Kapuvár, Kossuth L. u. 17.) II. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Koczka József (9090 Pannonhalma, Béke u. 13.) III. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) és a dr. Karcagi-Mészáros Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Kránitz Csaba (9171 Győrújfalú, Ady Endre út 50.) IV. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Mazsola Autós Tanoda Szolgáltató Bt. (9024 Győr, Zrínyi u. 21.) V. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) és a dr. Karcagi-Mészáros Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt „New Easy Rider” Autósiskola Járművezető-képző Kft. (9022 Győr, Liszt Ferenc u. 11.) VI. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Panda Autósiskola, Kereskedelmi és Szolgáltató Bt. (9023 Győr, Csaba u. 16.) VII. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) és a dr. Karcagi-Mészáros Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt QALITAT Gépjárművezetőképző Kft. (9021 Győr, Városház tér 3.) VIII. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Schreiner Zsolt (9082 Nyúl, Széchenyi u. 7.) IX. rendű, a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) és a dr. Karcagi-Mészáros Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Stern László (9024 Győr, Kalapács u. 35.) X. rendű, Szabó Károly (9024 Győr, Répce u. 25.) XI. rendű, Szűcs József (9026 Győr, Dózsa György rakpart 87.) XII. rendű, a dr. Csizmadia Zoltán ügyvéd (_____) által képviselt „BILLUX” Győr-Moson-Sopron Megyei Gépjárművezető Kft. (9028 Győr, Jereváni u. 42.) XIII. rendű, a dr. Karcagi-Mészáros Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) és a Németh Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt Roncz József e.v. (9024 Győr, Mécs László u. 16. II/5.) XIV. rendű és a Horváth Z. Ügyvédi Iroda (üggyintéző: dr. _____ ügyvéd) által képviselt ATI Autóközlekedési Tanintézet Kft. (9024 Győr, Zrínyi u. 21.) XV. rendű felpereseknek a dr. Számadó Tamás irodavezető jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., 1391 Budapest 62. Pf. 211., Hiv. sz.: Vj-40/2013.) alperes ellen

versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. évi május hó 21. napján kelt 32.K.30.670/2015/16. számú ítélete ellen az I., II., IV., VI., VIII., X., XI. XII. és XIV. rendű felperesek által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2016. évi február hó 3. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I., II., IV., VI., VIII., X., XI., XII. és XIV. rendű felpereseket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek külön-külön 50.000 (azaz ötvenezer) – 50.000 (azaz ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – az I. rendű felperes 52.000 (azaz ötvenkettőezer), a II. rendű felperes 58.000 (azaz ötvennyolcezer), a IV. rendű felperes 22.800 (azaz huszonkettőezer-nyolcszáz), a VI. rendű felperes 116.000 (azaz száztizenhatezer), a VIII. rendű felperes 174.000 (azaz százhetvennégyezer), a X. rendű felperes 15.000 (azaz tizenötezer), a XI. rendű felperes 66.800 (azaz hatvanhatezer-nyolcszáz), a XII. rendű felperes 178.400 (azaz százhetvennyolcezer-négyyszáz), míg a XIV. rendű felperes 31.200 (azaz harmincegyezer-kétszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 11.§-ában foglalt tilalom megsértése miatt indított versenyfelügyeleti eljárást a felperesekkel szemben (melyet részben kiterjesztett). Eljárása során a Tpv. 65/A.§-ában foglaltak alapján bírói végzés birtokában előzetes értesítés nélküli helyszíni kutatást végzett, beszerezte a felek nyilatkozatait, tanukat hallgatott meg, egyéb bizonyítékokat értékelt. Ezt követően a 2014. évi november hó 14. napján kelt Vj/40-260/2013. számú határozatában megállapította, hogy a felperesek mint eljárás alá vont vállalkozások jogsértést követtek el, amikor a 2012. április 5-ei találkozón versenykorlátozó céllal megállapodtak a „B” kategóriás járművezetők győri képzésére alkalmazott tanfolyami díjak megemeléséről. Emiatt a jogsértés miatt a felperesekkel szemben bírságot szabott ki; az I. rendű felperest 650.000 forint, a II. rendű felperest 725.000 forint, a IV. rendű felperes 285.000 forint, a VI. rendű felperes 1.450.000 forint, a VIII. rendű felperes 2.180.000 forint, a X. rendű felperes 135.000 forint, a XI. rendű felperest 835.000 forint, a XII. rendű felperest 2.230.000 forint, míg a XIV. rendű felperest 390.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte. Az alperes a határozatba foglalt végzésével a versenyfelügyeleti eljárást az eljárás alá vontak által tanúsított és az eljárásban vizsgált egyes magatartások tekintetében megszüntette: megszüntette a 2011. január 1. és 2012. április 4. közötti időszakban tanúsított valamennyi magatartás; a teljes vizsgált időszakban a Győrön kívüli képzések; valamint a teljes vizsgált időszakban a „B” kategórián kívüli

járművezetői és egyéb tanfolyamok kapcsán tanúsított magatartások tekintetében.

Az alperes határozatának indokolásában bemutatta az eljárás megindításának körülményeit, az eljárás alá vont vállalkozásokat, a győri járművezető képzés jellemzőit, és megállapította, hogy a járművezető képzésnek nincs egységes piaca, díjai az egyes városokban jelentős eltéréseket mutatnak. A képzésben résztvevők jellemzően lakóhelyükön, tartózkodási helyükön, vagy ahhoz közeli városban veszik igénybe a képzési szolgáltatást. Győrben 17 vállalkozás működtet autóiskolát, ebből 16-ban folyik „B” kategóriás képzés; áraikat saját honlapjukon leginkább közzéteszik, azonban a másik iskolától átjövő tanulótól, vagy akár telefonos ellenőrzés útján is ismerik a többi autóiskola árait. A XIII. rendű felperesnek elismerten vezetőszerpe van, tevékenysége kihat az árazásra is. Az iskolák vezetői, illetve a vállalkozók gyakran találkoznak egymással formális és informális módon, hatóság által szervezett találkozókön, vagy akár szabadidőben is. Az eljárás alá vont autóiskolák rendszeresen, az árakra is kiterjedő megbeszéléseket folytattak; a XIII. rendű felperes áralkalmazási gyakorlatát figyelő és követő magatartások alapján kialakulhatott az a kép, hogy a piacvezető áremeléseit a versenytársak döntő többsége követni tudja.

A Tpvt. 65/A.§-a alapján folytatott kutatás alapján került elő a 2012. április 5-én, illetve április 6-án a XIII. rendű felperes ügyvezetője által küldött e-mail, amelyekben az 5-én az áremelésekről folytatott megbeszélésekre vonatkozó találkozó megszervezéséről, illetőleg másnap az annak eredményéről való beszámoló szerepelt. Megállapította, hogy a találkozó célja minden bizonyítékot összevetve az volt, hogy a „B” kategóriás tanfolyamok díjának két fordulóban való megemelésében megállapodjanak. A felpereseknek a két e-maillal, illetve az április 5-ei találkozóval kapcsolatos védekezése tekintetében érveléseiket nem fogadta el, az eljárás alá vontak magyarázatát irrelevánsnak tartotta. Nem fogadta el az alperes az eljárás alá vontaknak a párhuzamos magatartás tanúsítására vonatkozó érvelését, mert e körben azt állapította meg, hogy a párhuzamos magatartást megalapozó körülmények nem állapíthatóak meg, többek között hiányzott a díjemelés előtti kalkulációk bemutatása is. A jogsértésre figyelemmel a Tpvt. 78.§-a alapján bírságszankciót alkalmazott, és a bírság mértékét a Gazdasági Versenyhivatal Elnökének és a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa Elnökének 1/2012. Közleményében (a továbbiakban: Bírságközlemény) alapján állapította meg. E körben értékelte a törvényben foglalt feltételeket, azt, hogy pl. tevőleges jóvátételre nem került sor, vizsgálta a felrőhatóságot, a felek egyedi körülményeit, a verseny veszélyeztetését, a jogsértés piaci hatását. Külön értékelte, hogy a felpereseket korábban a Tpvt. 11.§-ának megsértése miatt nem marasztalta el, valamint gondot fordított arra, hogy a bírság megfelelő visszatartó hatással bírjon mindegyik eljárás alá vonttal összefüggésben, de annak megemelését az elrettentő hatás elérésére tekintettel nem látta indokoltnak. Utalt arra, hogy engedékenységi politikai alkalmazására nem került sor.

A felperesek keresettel éltek, pontosított keresetükben az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérték jogsértés hiányában.

Az I-XII. rendű felperesek álláspontja szerint az alperes mérlegelési jogkörben járt el, mérlegelése során megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ának (1) és (4) bekezdéseit, a tényállást nem tárta fel kellőképpen, a bizonyítékok mérlegelésének

okszerűsége a határozat indokolásából nem tűnik ki. Állították, hogy nem sértették meg a Tpv. 11.§-át, a jogsértő magatartást alátámasztó dokumentumokat az eljárás nem tárt fel, és csak a logikai láncolatra történt utalás, amely azonban nem igazolta jogsértésüket. Külön sérelmezték, hogy a határozat nem tárta fel, hogy az eljárás megindítására milyen információk alapján került sor, és sérelmezték, hogy egyrészt az engedékenységi politika alkalmazására nem került sor, és másrészt hiányzik a határozatból annak magyarázata, hogy miért. Fenntartották az alperesi eljárásban általuk előadottakat, miszerint megítélésük szerint egyértelmű, hogy közöttük semmilyen összehangolt magatartás nem volt, megállapodásukra életszerűen nem kerülhetett sor. Felismerték a védett tanúkat nyilatkozatuk alapján, és erre figyelemmel vallomásukat aggályosnak tartották. E körben a XIII. rendű felperes esetleges vélelmezhető szándékaira utaltak. Tényként elfogadható bizonyítékok hiányára, szubjektív írományok (e-mailek) vitatható valóságtartalmára, fikciókra épült az alperesi határozat. A szankció tekintetében pedig arra hivatkoztak, hogy a bírság kiszabása nem volt indokolt velük szemben, mivel piaci súlyok csekély, és e körben is állították, hogy ellentmondásos, érthetetlen volt a bírság mértékére vonatkozó alperesi indokolás (220. pont, 220/a. pont).

A XIV. rendű felperes részletesen kifejtett álláspontja szerint az alperes az általa megállapított tényekből helytelenül következtetett a tiltott megállapodásban való részvételére, ilyen megállapodást nem kötött, mivel az áremeléssel kapcsolatos megállapodásról nem is tudott. Sérelmezte, hogy az alperes határozatában figyelmen kívül hagyta az eljárás során tett nyilatkozatait, az általa bemutatott tanulói szerződéseket, és azt, hogy árait azt követően emelte, hogy előtte már többen azt megemelték. Utalt az Etikai kódex ármeghatározó szerepére is.

A XIII. és XV. rendű felperesek ugyancsak vitatták jogsértésüket.

Az alperes ellenkérelmében a határozatában foglaltakat fenntartva a felperesek keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Leszögezte, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324.§-ának (1) bekezdés a) pontja alapján a Pp. XX. fejezete szerinti közigazgatási perben a Pp. általános rendelkezéseit kell alkalmazni, a XX. fejezetben foglalt eltéréssel. Ezért a Pp. 339/A.§-a értelmében a határozat jogszerűségének megítélésakor a határozat meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembe vételével kellett a kereseti kérelmek és ellenkérelmek keretei között vizsgáldnia; a bizonyítékokat a Pp. 206.§-a szerint kellett értékelnie. Utalt a Kúria 2/2011. (V.9.) KK véleményére, miszerint a kereseti kérelemhez kötöttség elve a közigazgatási perben is irányadó, és a kereseti kérelem keretei között eljárva a felpereseket terhelte a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése értelmében annak bizonyítása, hogy az alperesi határozat jogsértő volt. A felperesek által eljárási jogszabálysértésként hivatkozottak alapján rámutatott, hogy az eljárás megindulásának körülményei irrelevánsak, az alperes eljárása hivatalból indult, és nem volt jelentősége annak sem, hogy az engedékenységi politika alkalmazásának mellőzésére az okból került sor, hogy ilyen kérelmet nem terjesztettek elő (vagy sem). Összességében megállapította, hogy az alperes a döntéséhez szükséges tényállást kellő mértékben feltárta, a bizonyítási eljárás során a Ket.

50.§-ában foglaltakat szem előtt tartva járt el, a bizonyítékokat a (6) bekezdésben foglaltak szerint mérlegelte. Megállapította azt is, hogy az ily módon megállapított tényállás alapján hozta meg az alperes határozatát, a jogsértés körében mind a Tpvt. 11.§-ába ütköző magatartás, mind a bírság tekintetében eleget tett indokolási kötelezettségének, a Ket. 72.§-ában írt követelményeket kielégítő módon. Elvi éllel szögezte le, hogy a vállalkozások közötti gazdasági együttműködés nem tiltott, amennyiben az a verseny tisztaságával és a fogyasztók érdekeivel nem ellentétes, azonban tilos minden olyan közvetlen, vagy közvetett kapcsolat a felek között, amelynek célja, vagy hatása egy versenytárs, vagy potenciális versenytárs piaci magatartásának befolyásolása, avagy olyan versenykörülmények kialakulása, amelyek nem felelnek meg a hagyományos piaci feltételeknek. Ezért tilos a vállalkozások által követendő piaci magatartás versenytársak tudomására hozása is. Részletesen elemezte, hogy az összehangolt magatartás hiánya körében kifejtett alperesi indokolás helyes volt, mert az áremelésre a győri autóiskolai verseny résztvevői között nem spontán, véletlen, a piac nyomása alapján kialakult nagymértékben hasonló magatartási kényszer miatt került sor, hanem közöttük találkozóra került sor. Megállapította, hogy nem kellett feltétlenül írásba foglalt vagy más megállapodás a felek között, mert az alperes a rendelkezésre álló bizonyítékokat: a beszerzett e-maileket, vallomások, féli nyilatkozatokat és egyéb bizonyítékokat a Ket. 50.§-ának (6) bekezdésében foglaltaknak megfelelően mérlegelte, és azokat egy logikai láncolatra felfűzve helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek jogsértő magatartást tanúsítottak. Erre a mérlegelésre a szabad bizonyítási rendszer talaján az alperesnek jogszerű lehetősége volt. A kifejezésekkel kapcsolatos felperesi érvelést sem fogadta el, az e-mail egyértelműen iskolavezetők kifejezést használt, melybe a tulajdonos vállalkozók személye tartozik bele. Mivel a védett tanúk vallomását csak az egyéb bizonyítékokat megerősítő körben (e-mailek) vette a hivatal figyelembe, ezért az esetleges ellentmondásoknak jelentőséget nem tulajdonított. Már a két e-mail önmagában alkalmas volt annak bizonyítására, hogy a felek között az árkérdésben a találkozó létrejött, és azon megállapodás született az áremelésről. Tekintettel arra, hogy elhatárolódásra nem került sor, ellenben az eljárás alá vontak, illetve felperesek aszerint jártak el, és mert horizontális felek közötti ármegállapodásra került sor, így a jogsértés alóli mentesülésre nem volt lehetőség. (Tpvt. 13.§, 17.§). Tekintettel arra, hogy a megállapodásnak megfelelően két ütemben (májusban, majd novemberben) az áremelés megvalósult, a jogsértés tekintetében tett alperesi megállapításokat elfogadta.

A jogsértésre figyelemmel úgy ítélte meg, hogy a bírság szankciót helyesen választotta ki az alperes, és az egyes felperesek tekintetében a bírságot a határozatában foglalt részletességgel indokoltan, és a közlemény alapján megfelelően szabta ki. Megállapította, hogy a bírság mértéke minden egyes felperes esetében a hozzá kapcsolódó releváns körülmények által alátámasztott volt.

Az I., II., IV., VI., VIII., X., XI., XII. és XIV. rendű felperesek fellebbezéssel éltek, a III., V., VII., IX., XIII. rendű és XV. rendű felperesek fellebbezéssel nem éltek.

Az I., II., IV., VI., VIII., X., XI., XII. és XIV. rendű felperesek kiegészített fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérték. Álláspontjuk szerint az alperesi határozat jogszabálysértő, sérti a Ket.

50.§-ának (1) és (4) bekezdését. Fenntartották álláspontjukat, hogy az alperes mérlegelési jogkörében eljárva a tényállást nem kellő mértékben tárta fel, a bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelte, iratellenes következtetéseket vont le. Összességében fenntartották, hogy a Tpvt. 11.§-ába ütköző magatartást nem tanúsítottak. Továbbra is sérelmezték, hogy az alperes nem rögzítette határozatában, a hivatalból megindított eljárást milyen információkra támaszkodva kezdeményezte és hogy az engedékenységre alkalmazására miért nem került sor; e körben döntését nem indokolta. Megítélésük szerint az alperes és az elsőfokú bíróság is téves következtetésre jutott az e-mailek és írásbeli bizonyítékok értékelése kapcsán. Hangsúlyozták a XIII. rendű felperes szerepét, az e-mailek belső levelezésre utaló voltát és a levelek tartalmának ismerete hiányát. A védett tanúk vallomásának ellentmondásosságára utaltak a tekintetben, hogy pontosan kik vettek részt, vagy vehettek részt az április 5-ei találkozón. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a felperesi eljárás alá vontak, illetve képviselők személyes nyilatkozatait, valamint az éles konkurencia harcot, és a közöttük levő rivalizálást figyelmen kívül hagyta. Megítélésük szerint a vonatkozásban, hogy kik voltak jelen és kik nem a találkozón, hiányos volt a bizonyítás. A vezetési kartonok mint okirati bizonyítékok megítélését is tévesnek tartották. Továbbra is állították, hogy párhuzamos, tehát jogszerű magatartást tanúsítottak. Hivatkoztak az SZAKOE mint országos érdek-képviselői, a civil szervezetek névjegyzékébe felvett érdekvédelmi szervezet által létrehozott Etikai kódexre, amely iránymutatást adott az autóvezetőképzők szakoktatói munkájára, a szakmai, jogi és gazdasági feltételeik, így esetlegesen a minimál óradíj tekintetében is. Sérelmezték, hogy a hivatal eljárása során nem vizsgálta kellő alaposággal, hogy az Etikai kódex általuk mikor került elfogadásra, annak a szakoktatói minimumdíjra vonatkozó rendelkezéseit mióta alkalmazzák, amelynek jelentősége véleményük szerint kiemelkedő volt, mert a szakoktatói óradíjak üzemanyághoz történő kötése esetükben párhuzamos, azonos mértékű árváltozást eredményezhetett. A magatartásuk így pedig jogszerű volt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a határozatában foglaltakat és a korábban előadottakat fenntartotta, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Ellenkérelmében több pontban összefoglalta az előzményeket, így az elsőfokú ítélet megállapításait, majd a felperesi érvek mentén megállapította, hogy az eljárás megindításának körülményei, miként azt az elsőfokú bíróság megállapította, nem voltak relevánsak az ügy szempontjából, annál is inkább, mert eljárása hivatalból indult. Részletesen kifejtette álláspontját a 2012. április 5. és 6. napjain közölt e-mailek értelmezése kapcsán, idézte az e-mailek tartalmát (miként határozatában), és megállapította, hogy mind a határozat, mind az elsőfokú bíróság az e-mailek tartalmát megfelelően értékelte. Rámutatott arra, hogy nem pusztán az e-mailek, hanem több közvetlen és közvetett bizonyíték logikai láncra történő felfűzése mentén tárta fel a releváns tényeket, állapította meg a tényállást, melyből a felperesek jogszabálysértésére következtetett. A találkozóval összefüggésben, illetve a megállapodás tárgya tekintetében elhatárolódásra nem került sor. A védett tanúk tekintetében kifejtett felperesi érvelést is elvetette, annál is inkább, mert ő maga nem csak a tanúk vallomására alapozta döntését, melyet az elsőfokú bíróság is megállapított. A felek ellentmondásos és változtatott nyilatkozatait figyelembe vette, azok a jogsértés megállapítását nem zárták ki. Ezt a saját nyilatkozataik is alátámasztják. Azt pedig a felperesek nem is jelölték meg, hogy álláspontjuk szerint mi volt az a felperesi nyilatkozat,

amit a hivatal, illetve az elsőfokú bíróság nem, vagy nem helyesen értékelt. A vezetői kartonok mellőzése tárgyában is kifejtette álláspontját, és rámutatott, hogy a vezetői kartonok elhatárolódás hiányában tartalmuknál fogva nem voltak alkalmasak a korabeli írásbeli dokumentumon alapuló azon tény cáfolására, hogy a felperesek részt vettek a 2012. április 5-ei találkozón. Kiemelte, hogy a felperesek által az eljárás során előterjesztett eljárás alá vonti nyilatkozatokban foglaltakra határozatában részletesen nyilatkozott. Az Etikai kódex tárgyában a XIV. rendű felperesen kívül a többi felperes érvelést csak a fellebbezésben adott elő, míg a XIV. rendű felperes által korábban előadottak is irrelevánsak voltak, mert az Etikai kódex rendelkezései a párhuzamos magatartás okaként nem értékelhetők. Hangsúlyozta, hogy a 2012. április 5-ei találkozón történt árrögzítés és az azt követően két lépcsőben végrehajtott áremelés a jogsértő magatartást minden szempontból alátámasztják. Az Etikai kódexszel kapcsolatos más eljárás eredményeit irrelevánsnak tartotta.

Az I., II. IV., VI., VIII., X., XI., XII. és XIV. rendű felperesek fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és alperesi fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatoknak és bizonyítékoknak a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelően egyenként és a maguk összességében való értékelésével, és meggyőződése szerinti elbírálásával helytállóan megállapított tényállásból jogszerű következtetésre jutott a tekintetben, hogy a felperesek keresete nem teljesíthető. Döntésével, annak mindenre kiterjedő és részletes indokolásával a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, azt nem ismétli meg. Hangsúlyozza azonban, hogy a felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság mérlegelésének okszerűségét, döntésének jogszerűségét megdöntő érveket nem hoztak fel.

Elsődlegesen utal arra a törvényszék, hogy a Tpvt. 67.§-ának (1) bekezdése értelmében a jelen versenyfelügyeleti eljárás hivatalból indult. Ebből következően az, hogy milyen korábbi ismeretszerzés miatt került sor az eljárás megindítására, az alperesi határozat jogszerűségét nem érinti. Az, hogy milyen úton-módon jutott el az eljárást indokló információ az alpereshez relevanciával ugyancsak nem bír. Nincs jelentősége továbbá annak, hogy az engedékenységi politikai alkalmazására miért nem került sor (nyilvánvaló, hogy ennek oka ilyen kérelem elő nem terjesztése volt, miként az megállapítható).

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes sem anyagi, sem eljárási jogsértést nem követett el, döntése és annak indokolása a felperesi jogsértés tekintetében alapos volt. A perbeli esetben véletlen, spontán, a piac nyomása által kikényszerített jogszerű párhuzamos magatartás szóba sem jöhet. A jogszerű magatartás ugyanis kizár minden olyan kapcsolatfelvételt a piaci szereplők között, ahol a felek követendő piaci magatartásukat egymás tudomására hozzák. Az e-mailekből kitűnően a felek találkoztak, közöttük közvetlen kapcsolat jött létre, megállapodás született a „B” kategóriás jármű oktatás díjának két ütemben való emeléséről, és ez a megállapodás teljesedésbe is ment. Ennek ellenkezőjét a felpereseknek a Pp. 164.§-ában foglaltak alapján őket terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem sikerült bizonyítaniuk, igazolniuk.

Az hogy a felperesek érdekvédelmi szervezete a megállapodás körüli időpontban az ő részvételükkel díjakra vonatkozó Etikai kódexet és magatartási szabályt fogadtott el, a külön megállapodás mint jogsértés megállapítását nem zárja ki.

Az alperes, miként azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította, a rendelkezésére álló bizonyítékokat a Ket. 50.§-ának (6) bekezdésében írtak szerint egyenként és a maguk összességében értékelte, a körülményeket, egyéb bizonyítékokat egy logikai lánc mentén felsorakoztatva állapította meg tényállást és hozta meg döntését. Az, hogy valamelyik eljárás alá vont a konkrét találkozón nem vett részt, azonban a többiek magatartását követte azt bizonyítja, hogy a találkozóról, megállapodásról tudott, az ott elhangzottakkal egyetértett és a kialakított magatartáshoz maga is igazodott.

Megállapítható, hogy a felperesek fellebbezésükben az elsőfokú eljárásban előadottakon túl az érdekvédelmi szervezet kérdéskörén kívül újat nem adtak elő, a korábbi előadásait, érveiket ismételték meg, a fellebbezésben továbbá a bíróság mértéke tekintetében értékelhető érvelést nem is adtak elő.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a felperesek keresetében foglalt érvekre tételesen, részletesen kitérő, felsőbb bírói útmutatásra és alkotmánybírói döntésre alapított indokolt határozatot hozott, mellyel a törvényszék maradéktalanul egyetértett.

Minderre tekintettel a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság jogszerű ítéletét a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján helyes indokai helybenhagyta – fellebbezett rendelkezései tekintetében. Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit a törvényszék nem érintette.

A sikertelenül fellebbező I., II., IV., VI., VIII., X., XI., XII. és XIV. rendű felpereseket a másodfokú bíróság a Pp. 78.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének a megfizetésére, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (1) bekezdése és 46.§-ának (1) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési illeték viselésére külön-külön, a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2016. évi február hó 3. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, előadó, dr. Sára Katalin s.k. bíró,
dr. Páldy Zsuzsanna s.k. bíró